

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 10 2019, nummers 266 – 299 dinsdag 12 maart 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	7
Omgevingsrecht	9
Wabo	9
8.40- en 8.42-AMvB's.....	10
Natuurbescherming.....	10
Ambtenarenrecht.....	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	11
Werkloosheid	12
Bijstand	12
Volksverzekeringen.....	13
Bestuursrecht overig.....	14
Huisvesting	14
Paspoortwet-prejudiciële vragen	15
Wegenverkeerswet	16
Wet arbeid vreemdelingen	17
Vreemdelingenrecht.....	19
Visum.....	19
Asiel.....	20
Richtlijnen en verordeningen	21
Vreemdelingenbewaring	23
Uitzetting.....	25
Procesrecht.....	25

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 266

MK CRvB, 05-03-2019 (publ. 06-03-2019), 15 834 WIA

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (hierna: Uww).
Awb 1:2 lid 1 aanhef en onder a, 7:4 lid 6, 8:32

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (hierna: Wet WIA) 84 lid 2

BELANGHEBBENDE. Uitspraak grote kamer. Verwijzing naar conclusie raadsheer a-g Widdershoven van 7 november 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:3474](https://ecli.nl/crvb/2018/3474).

I.c. is appellante als garantsteller van werkgeefster belanghebbende bij het uitkeringsbesluit van werkneemster. Het enkele feit dat sprake is van een contractuele relatie tussen degene tot wie een besluit is gericht en een derde, betekent niet dat het belang van die derde bij dat besluit reeds daarom als een afgeleid belang moet worden aangemerkt. Onderzocht moet worden of die derde los van die contractuele relatie ook een zelfstandig eigen belang heeft bij dat besluit.

De enkele omstandigheid dat naast de werkgever ook de garantsteller belanghebbende kan zijn bij een uitkeringsbesluit, waardoor een vierde partij inzage kan krijgen in het uitkeringsbesluit van een uitkeringsgerechtigde en de onderliggende stukken, leidt er niet toe dat de garantsteller niet als belanghebbende kan worden aangemerkt. Met een juiste toepassing van de artikelen 7:4, zesde lid, en 8:32 van de Awb kunnen de privacybelangen van een uitkeringsgerechtigde voldoende worden beschermd.

Besluit waarbij het Uww de loongerelateerde WGA-uitkering van werkneemster heeft beëindigd en werkneemster met ingang van die datum in aanmerking gebracht voor een WGA-loonaanvullingsuitkering. (...) Besluit waarbij het Uww het bezwaar van appellante tegen het uitkeringsbesluit niet-ontvankelijk heeft verklaard op de grond dat appellante bij dat besluit niet als belanghebbende kan worden aangemerkt, aangezien zij als garantsteller van werkgeefster slechts een afgeleid belang heeft. (...)

Appellante heeft in hoger beroep herhaald dat zij vanwege de uit artikel 84, tweede lid, van de Wet WIA voortvloeiende betalingsverplichting als belanghebbende behoort te worden aangemerkt bij het uitkeringsbesluit. (...)

De raadsheer advocaat-generaal [Red.: conclusie van mr. R.J.G.M. Widdershoven van 7 november 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:3474](https://ecli.nl/crvb/2018/3474)] heeft in zijn conclusie een vijftal vuistregels geformuleerd voor de toepassing van het leerstuk van het afgeleid belang. Ingevolge vuistregel 1 is een afgeleid belang niet aan de orde als de derde (daarnaast) een eigen zelfstandig belang bij het besluit heeft. Dat eigen belang kan bestaan in een andere hoedanigheid, vanwege de reële mogelijkheid van schending van zijn aan een zakelijk of fundamenteel recht ontleend belang en mogelijk ook in andere gevallen. In onderdeel 9.4 concludeert de raadsheer advocaat-generaal dat het belang van appellante niet is afgeleid van dat van de failliete werkgeefster (of de curator), maar dat zij – naast de uitkeringsgerechtigde en het Uww – vanwege het dreigende verhaalsbesluit belang heeft bij de juistheid van het uitkeringsbesluit. Dat belang vloeit niet uitsluitend voort uit de contractuele relatie tussen werkgeefster en appellante, maar ook uit het

systeem van de Wet WIA. Dat is een eigen belang als bedoeld in vuistregel 1, ter bescherming waarvan appellante de toegang tot de bestuursrechter behoort te worden geboden. (...)

De Raad komt tot de volgende beoordeling. Ingevolge artikel 1:2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb wordt onder belanghebbende verstaan degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken. Ingevolge artikel 8:1 van de Awb kan een belanghebbende tegen een besluit beroep instellen bij de bestuursrechter. De wetgever heeft deze eis mede gesteld om te voorkomen dat een ieder, in welke hoedanigheid ook, of een persoon met slechts een verwijderd of indirect belang, als belanghebbende zou moeten worden beschouwd en een rechtsmiddel zou kunnen aanwenden. Om als belanghebbende te kunnen worden aangemerkt, dient sprake te zijn van een voldoende objectief en actueel, eigen, persoonlijk belang dat de betrokkene in voldoende mate onderscheidt van anderen. Dat belang moet rechtstreeks bij het desbetreffende besluit zijn betrokken. Bij een uitsluitend van een andere betrokkene afgeleid belang is niet aan deze eis voldaan.

Het enkele feit dat sprake is van een contractuele relatie tussen degene tot wie een besluit is gericht en een derde, betekent niet dat het belang van die derde bij dat besluit reeds daarom als een afgeleid belang moet worden aangemerkt. Onderzocht moet worden of die derde los van die contractuele relatie ook een zelfstandig eigen belang heeft bij dat besluit.

Het uitkeringsbesluit dateert van 13 mei 2013, en dus van na de datum van het faillissement van werkgeefster. Uit artikel 84, tweede lid, van de Wet WIA, zoals deze bepaling destijds luidde, volgt dat zodra een eigenrisicodragers in staat van faillissement is komen te verkeren, of indien ten aanzien van hem de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen van toepassing is verklaard, dan wel indien hij ophoudt werkgever te zijn, het Uvw de WGA-uitkering betaalt en deze uitkering verhaalt op de bank of verzekeraar, bedoeld in artikel 40, tweede lid, van de Wet financiering sociale verzekeringen. Dit brengt met zich dat de betalingsverplichting voor appellante, als garantsteller, jegens het Uvw direct voortvloeit uit artikel 84, tweede lid, van de Wet WIA en niet (slechts) uit de garantstellingsovereenkomst. In zoverre verschilt de positie van appellante met de positie van een verzekeraar en/of garantsteller in de situatie dat de eigenrisicodragende werkgever pas na (afloop van de bezwaartermijn tegen) het uitkeringsbesluit failliet gaat. In het voorliggende geval heeft de garantsteller daarom een zelfstandig eigen belang dat bij het uitkeringsbesluit rechtstreeks betrokken is. De omstandigheid dat werkgeefster, tot het moment dat zij was uitgeschreven uit het Handelsregister op 2 april 2014, (mogelijk) nog belanghebbende was bij het uitkeringsbesluit, brengt niet met zich dat appellante niet als belanghebbende kan worden aangemerkt.

De enkele omstandigheid dat naast de werkgever ook de garantsteller belanghebbende kan zijn bij een uitkeringsbesluit, waardoor een vierde partij inzage kan krijgen in het uitkeringsbesluit van een uitkeringsgerechtigde en de onderliggende stukken, leidt er niet toe dat de garantsteller niet als belanghebbende kan worden aangemerkt. Anders dan het Uvw heeft aangevoerd kunnen met een juiste toepassing van de artikelen 7:4, zesde

lid, en 8:32 van de Awb de privacybelangen van een uitkeringsgerechtigde voldoende worden beschermd.

Uit 5.2 en 5.3 volgt dat het Uvw appellante ten onrechte niet als belanghebbende bij het uitkeringsbesluit heeft aangemerkt. (...)

[ECLI:NL:CRVB:2019:655](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de CRvB van dezelfde datum inzake nummer [ECLI:NL:CRVB:2019:669](#).

Deze uitspraak is in deze nieuwsbrief tevens opgenomen onder het kopje "Ziekte en arbeidsongeschiktheid" (JnB2019, 279).

Verder wordt gewezen op het bij deze uitspraken uitgebrachte [nieuwsbericht](#) "Ook derden met afgeleid belang kunnen belanghebbenden zijn in bestuursrechtelijke procedure" van 6 maart 2019.

JnB2019, 267

Rechtbank Noord-Nederland, 01-02-2019 (publ. 01-03-2019), LEE 18/754

college van burgemeester en wethouders van Emmen, verweerder.

Awb 1:3 lid 1

Algemene Plaatselijke Verordening 2017 (hierna: APV 2017) 2.38

BESLUIT. I.c. kan de gepubliceerde lijst met locaties voor het schieten met carbid op Oudejaarsdag 2017 niet worden beschouwd als een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Uit de bewoordingen van artikel 2.38 van de APV 2017 blijkt dat de geldende regels voor het carbidschieten rechtstreeks voortvloeien uit dit wettelijke voorschrift en derhalve niet uit een reactie op ingediende meldingen. Een (voorafgaande) toestemming van verweerder om op een bepaalde locatie carbid te schieten is derhalve niet vereist om het recht om carbid te schieten op oudejaarsdag te doen ontstaan. Daarnaast heeft de melding tot doel het bestuursorgaan in kennis te stellen van de voorgenomen activiteiten in verband met het houden van toezicht op de naleving van de algemene regels. Gelet op het bovenstaande is ook een eventuele acceptatie van een melding niet op rechtsgevolg gericht.

[ECLI:NL:RBNNE:2019:394](#)

JnB2019, 268

MK ABRS, 06-03-2019, 201709509/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Groningen, appellant.

Awb 4:2, 4:5

AANVRAAG. Afwijzing aanvraag om nadeelcompensatie. Indien een bestuursorgaan van mening is dat de bij de aanvraag ingediende gegevens onjuist zijn, rust op het bestuursorgaan niet de bewijslast om die onjuistheid aan te tonen, maar slechts de verplichting om hierover een gemotiveerd standpunt in te nemen dat deze conclusie aannemelijk maakt. De rechtbank heeft i.c. dan ook ten onrechte geoordeeld dat het college niet heeft aangetoond

dat de verstrekte gegevens en bescheiden onjuist zijn en het college ten onrechte opgedragen om bij het nemen van een nieuw besluit op bezwaar een nader feitenonderzoek te verrichten.

[ECLI:NL:RVS:2019:678](#)

JnB2019, 269

MK ABRS, 06-03-2019, 201708817/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Waddinxveen.

Awb 7:10, 8:55b

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Afwijzing tegemoetkoming planschade. I.c. heeft het college niet binnen de daarvoor gestelde termijn beslist op het bezwaar van appellant. De termijnen in artikel 7:10 van de Awb zijn geen fatale termijnen, maar termijnen van orde. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 22 december 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BO8322](#). Bij overschrijding van deze termijnen kan tegen het niet tijdig nemen van een besluit beroep bij de rechtbank worden ingesteld. Overschrijding van de termijnen betekent daarom niet dat de beslissing op bezwaar reeds op die grond voor vernietiging in aanmerking komt. Er is geen wettelijk voorschrift dat bepaalt dat in een dergelijk geval het desbetreffende besluit niet in stand kan blijven.

[ECLI:NL:RVS:2019:722](#)

JnB2019, 270

MK Rechtbank Den Haag, 04-03-2018 (publ. 06-03-2019), C/09/567265 / KG RK 19-127

Awb 8:15

WRAKING. Afwijzing verzoek om wraking. I.c. had het op zich voor de hand gelegen dat de rechter ervoor had zorg gedragen dat het telefonische contact van de griffier met de gemachtigde van de Kansspelautoriteit, zo snel mogelijk aan verzoekster zou worden gemeld, of ten minste dat zij dit contact bij aanvang van de zitting zou hebben gemeld. Dat de rechter dit niet heeft gedaan en dat het telefonische contact pas later ter zitting aan de orde is gekomen, is echter onvoldoende om aan te nemen dat zich uitzonderlijke omstandigheden voordoen die zwaarwegende aanwijzingen opleveren voor het oordeel dat de rechter jegens verzoekster een vooringenomenheid koestert of waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden, althans dat de bij verzoekster dienaangaande bestaande vrees objectief gerechtvaardigd is.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:1989](#)

JnB2019, 271

MK CBB, 26-02-2019 (publ. 01-03-2019), 17/1218

staatssecretaris van Economische Zaken en Klimaat, verweerder.

Awb 8:3 lid 1 aanhef en onder a

Subsidieregeling bedrijfsbeëindiging melkveehouderij (hierna: de Subsidieregeling)

EXCEPTIEVE TOETSING. Toekenning aanvraag subsidie. De Subsidieregeling is een algemeen verbindend voorschrift waarvan de rechtmatigheid kan worden beoordeeld in het kader van een beroep. De daarbij te hanteren toetsing houdt in dat de rechter een niet door de formele wetgever gegeven voorschrift buiten toepassing laat of onverbindend verklaart als er strijd is met een hogere regeling of met een algemeen rechtsbeginsel. Voor zodanige oordelen bestaan i.c. evenwel geen gronden. Het staat de regelgever in beginsel vrij om per openstellingsperiode van een subsidieregeling de voorwaarden te bepalen waaronder deze subsidie zal worden verleend. Dat bij de openstelling van de tweede tranche van de Subsidieregeling niet is uitgegaan van het aantal melkkoeien dat op de referentiedatum voor de eerste openstellingsperiode werd gehouden, maar van het aantal gehouden melkkoeien op een nieuwe, latere referentiedatum, strekt ter voorkoming van fraude. De door de regelgever gemaakte keuze is niet in strijd met enig algemeen rechtsbeginsel.

[ECLI:NL:CBB:2019:82](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 272

ABRS, 06-03-2019, 201802171/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Neder-Betuwe.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:32

HANDHAVING. Dwangsom. Verkoopactiviteiten fruit. Het college stelt zich op het standpunt dat [appellante] niet voldoet aan de "gedoogcriteria fruitstalletjes". Gelijkheidsbeginsel. Op drie andere locaties in de gemeente vinden verkoopactiviteiten plaats in strijd met het bestemmingsplan en in afwijking van het beleid van het college. De enkele omstandigheid dat het perceel van [appellante] de bestemming "Verkeer" heeft en in een ander bestemmingsplan is gelegen dan de genoemde gevallen, maakt niet dat het beroep op het gelijkheidsbeginsel niet kan slagen. Het beleid van het college is immers niet beperkt tot een bepaald bestemmingsplan, maar geldt voor de hele gemeente. Motiveringsgebrek.

[ECLI:NL:RVS:2019:694](#)

JnB2019, 273

MK Rechtbank Oost-Brabant, 28-02-2019 (publ. 05-03-2019), SHE 18/1960, SHE 18/1842

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Someren, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:32

HANDHAVING. Bewijslast overtreding. Vernietiging last onder dwangsom en het bijbehorende invorderingsbesluit.

[...] In de tussenuitspraak heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder niet heeft onderbouwd dat de mest die verweerder op 3 oktober 2016 heeft aangetroffen, afkomstig is van varkens van [bedrijf] B.V. die op de locatie zijn gehouden tot eind 2015, begin 2016. [...]

[...] Ofschoon in het bestuursrecht een vrije bewijsleer geldt, zal verweerder, gelet op het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel aannemelijk moeten maken dat door een overtreder een overtreding is gepleegd, alvorens hij bevoegd is een last onder dwangsom of bestuursdwang op te leggen. Aan een invorderingsbesluit dient naar het oordeel van de rechtbank een deugdelijke en controleerbare vaststelling van relevante feiten en omstandigheden ten grondslag te liggen (zie onder meer de uitspraak van Afdeling van 13 juni 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BW8183](#)). Het is wel erg vrij om een bewijslastverdeling te construeren waarbij iemand moet aantonen dat hij of zij géén overtreding heeft gepleegd. De omstandigheden van dit geval, waaronder de door verweerder gestelde ondoorzichtige zakelijke samenwerking tussen [bedrijf] B.V. en de andere rechtspersonen in de [naam] of de natuurlijke personen betrokken bij de [naam], geven geen aanleiding voor een ander oordeel. Hierbij is het nog steeds aan verweerder om aannemelijk te maken dat de overtreding is gepleegd en dat de mest in de mestkelders afkomstig is van varkens gehouden door of in eigendom van [bedrijf] B.V. Verweerder heeft hiertoe mogelijkheden. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2019:1057](#)

JnB2019, 274

MK CRvB, 07-03-2019, 16 2142 WW

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen.

Awb 5:40

Werkloosheidswet 27a

Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving (hierna: Wet aanscherping)

Boetebesluit socialezekerheidswetten (hierna: Boetebesluit 2013) 2 lid 1

BESTUURLIJKE BOETE. Tussenuitspraak. De omstandigheid dat boetebesluiten, die zijn gebaseerd op een strafregime waaraan fundamentele gebreken kleven, welke gebreken ook door de (materiële) wetgever zijn onderkend en die inmiddels hebben geleid tot een lichter strafregime dat deze gebreken ondervangt, zonder dat voorzien is in een overgangsregeling, en de omstandigheid dat handhaving van deze boetebesluiten voor betrokkenen kan leiden tot verstreckende gevolgen, maken dat het in beginsel afwijzen van verzoeken om herziening van deze besluiten, zonder met deze omstandigheden rekening te houden, evident onredelijk is. Het CRvB formuleert vuistregels voor de beoordeling van situaties waarin om herziening van een dergelijke boete is verzocht. Het afwijzen van een herzieningsverzoek is in beginsel niet evident onredelijk als de boete ten tijde van het herzieningsverzoek al volledig is afbetaald en minder bedroeg dan de maximale geldboete die de strafrechter bij aanvang van de overtreding had kunnen opleggen.

[ECLI:NL:RVS:2019:659](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van de CRvB van dezelfde datum inzake nummer [ECLI:NL:CRVB:2019:660](#) en [ECLI:NL:CRVB:2019:661](#).

Deze uitspraak is in deze nieuwsbrief tevens opgenomen onder het kopje "Werkloosheid" (JnB2019, 280).

Verder wordt gewezen op het bij deze uitspraken uitgebrachte [nieuwsbericht](#) "CRvB geeft vuistregels voor herziening van evident onredelijk hoge boetes" van 7 maart 2019.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 275

ABRS, 06-03-2019, 201802974/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Amstelveen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.18

Algemene Plaatselijke Verordening van de gemeente Amstelveen (APV) 2:12 lid 2 onder b

Beleidsregel maken en veroorzaken van een uitweg op basis van artikel 2:12 van de APV (beleidsregel)

WABO. APV. Weigering omgevingsvergunning uitweg. Weigeringsgrond parkeerplaats. Beleidsregel verdraagt zich niet met artikel 2:12, tweede lid, onder b, van de APV en is terecht door het college buiten toepassing gelaten.

[...] Op grond van artikel 2:12 APV wordt de omgevingsvergunning geweigerd indien de uitweg zonder noodzaak ten koste gaat van een openbare parkeerplaats. De beleidsregel bepaalt dat de uitweg niet ten koste mag gaan van meer dan één openbare parkeerplaats. De beleidsregel had ten tijde van het besluit van 29 juni 2017 derhalve een ruimere strekking dan artikel 2:12, tweede lid, onder b, van de APV. Het in de toenmalige beleidsregel neergelegde beleid strekte er toe dat alleen werd beoordeeld of de uitweg niet ten koste zou gaan van twee of meer parkeerplaatsen. Daarmee werd er aan voorbij gegaan dat een vergunning op grond van artikel 2:12, tweede lid, onder b, APV ook moet worden geweigerd als er door de aanleg van een uitweg één parkeerplaats zonder noodzaak vervalt. De beleidsregel is op dit onderdeel dan ook in strijd met artikel 2:12, tweede lid, onder b, van de APV. Gelet op het imperatieve karakter van de in artikel 2:12, tweede lid, van de APV neergelegde weigeringsgronden dient een uitwegvergunning in beginsel op grond van artikel 2.18 van de Wabo te worden geweigerd indien één van die gronden zich voordoet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:721](#)

JnB2019, 276

MK ABRS, 06-03-2019, 201804833/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Roerdalen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e
WABO-milieu. Omgevingsvergunning beperkte milieutoets voor het wijzigen van een bestaande legkippenhouderij naar een melkgeitenhouderij. Gevolgen enige betekenis. I.c. dient bij de beoordeling van de belanghebbendheid van [appellant] de afstand van de geitenhouderij tot zijn perceel als uitgangspunt te worden genomen. De perceelgrens van [appellant] ligt op een afstand van ongeveer 650 m van de inrichting van [belanghebbende]. Gelet op deze afstand is het niet uitgesloten dat [appellant] gevolgen van enige betekenis ondervindt van de geitenhouderij in de vorm van een verhoogd gezondheidsrisico.

[ECLI:NL:RVS:2019:718](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 06-03-2019, 201802826/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:697](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 28-02-2019 (publ. 05-03-2019), SHE 18/1839 e.v. ([ECLI:NL:RBOBR:2019:1050](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 28-02-2019 (publ. 05-03-2019), SHE 18/1960 e.v. ([ECLI:NL:RBOBR:2019:1057](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Handhaving", JnB2019, 273).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- MK Rechtbank Gelderland, 05-03-2019 (publ. 07-03-2019), AWB 18/4849 ([ECLI:NL:RBGEL:2019:917](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 277

Mondelinge uitspraak Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 08-02-2019 (publ. 05-03-2019), UTR 19/427

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.1, 3.10

NATUURBESCHERMING. Afwijzing preventief handhavingsverzoek.

Kapwerkzaamheden. Verstoren das en andere inheemse diersoorten. Met de invoering van de Wnb heeft de wetgever een wijziging beoogd in de wettelijke systematiek van soortenbescherming. In de Wnb wordt nu onderscheid gemaakt tussen de bescherming van soorten die voortvloeit uit de Habitatrichtlijn enerzijds, en de bescherming van (inheemse) soorten anderzijds. De wetwijziging heeft tot gevolg dat het uit de Habitatrichtlijn voortvloeiende toetsingscriterium van de ABRS dat gold voor de Ffw, niet moet worden toegepast bij zaken die gaan over de toepassing van artikel 3.10, eerste

lid, van de Wnb. Het is daarom niet relevant of het foerageergebied van de das samenvalt met (een van) de dassenburcht(en). De voorzieningenrechter is met verweerder van oordeel dat pas sprake is van het opzettelijk beschadigen of vernielen van de burcht, als door een ingreep in het foerageergebied de das zijn burcht zal verlaten.

[ECLI:NL:RBMNE:2019:748](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2019, 278

MK CRvB, 28-02-2019 (publ. 05-03-2019), 18/1610 AW

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Arbeidsvoorwaardenregeling gemeente Den Haag (ARG) 8:12

Regeling Melden Vermoeden van een Misstand Den Haag 2015 (regeling) 2 lid 2

AMBTENARENRECHT. De vraag die voorligt, is of het niet omzetten van een tijdelijke aanstelling naar een vaste aanstelling een oorzakelijk verband heeft met de door appellant gedane melding van een misstand en dus in strijd is met artikel 2, tweede lid, onder b en/of c, van de regeling. De Raad beantwoordt deze vraag ontkennend. Nu geen verplichting tot verlenging of omzetting van de aanstelling valt aan te wijzen en van strijdigheid met het geschreven en ongeschreven recht niet is gebleken, is het niet voorzetten van de aanstelling niet onrechtmatig te achten.

[ECLI:NL:CRVB:2019:662](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 279

Grote Kamer CRvB, 05-03-2019, 15/834 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Awb 1:2

WET WIA. BELANGHEBBENDE. De Raad heeft, in navolging van de conclusie van raadsheer advocaat-generaal mr. R.J.G.M. Widdershoven van 7 november 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:3474](#), geoordeeld dat derden met een afgeleid belang in zaken binnen het sociaal domein belanghebbenden in de zin van artikel 1:2 Awb kunnen zijn.

[ECLI:NL:CRVB:2019:655](#)

Zie voorts in soortgelijke zin de uitspraak van 5 maart 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:669](#).

De Raad heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

Deze uitspraak is in deze nieuwsbrief tevens opgenomen onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB2019, 266).

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2019, 280

MK CRvB, 07-03-2019, 16/2142 WW

Raad van bestuur van het Uvw.

WW 27a

WERKLOOSHEID. HERZIENINGSVERZOEK BOETEBESLUIT. De Raad heeft **vuistregels geformuleerd voor de beoordeling van de vraag hoe om te gaan met een herzieningsverzoek van een boetebesluit voor a. situaties waarin de invordering van de boete al was voltooid op het moment dat het herzieningsverzoek werd gedaan, en b. situaties waarin de invordering van de boete nog gaande was op het moment dat het herzieningsverzoek werd gedaan.**

[ECLI:NL:CRVB:2019:659](#)

Zie voorts in soortgelijke zin de uitspraken van de Raad van 7 maart 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:660](#) en [ECLI:NL:CRVB:2019:661](#).

De Raad heeft bij deze uitspraken een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

Deze uitspraak is in deze nieuwsbrief tevens opgenomen onder het kopje "Handhaving" (JnB2019, 274).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2019, 281

MK CRvB, 26-02-2019 (publ. 04-03-2019), 17/3352 PW

college van burgemeester en wethouders van Breda.

PW 18

Afstemmingsverordening Participatiewet, IOAW, IOAZ en verrekening bestuurlijke boete bij recidive Participatiewet 2015 van de gemeente Breda (Verordening) 7

PARTICIPATIEWET. WEIGERING WERKEN IN WEEKEND. Het college is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat appellant de verplichting als bedoeld in artikel 18, vierde lid, aanhef en onder h, van de PW niet is nagekomen.

Bij besluit van 29 juli 2016 heeft het college de bijstand van appellant over de maand september 2016 bij wijze van maatregel verlaagd met 100%. Bij besluit van 4 november 2016 (bestreden besluit) heeft de commissie Sociaal Domein (commissie SD) namens het college het bezwaar tegen het besluit van 29 juli 2016 ongegrond verklaard. Aan het bestreden besluit ligt het volgende ten grondslag. Appellant is een arbeidsverplichting als bedoeld in artikel 18, vierde lid, van de PW niet nagekomen. Appellant heeft geweigerd algemeen geaccepteerde arbeid te aanvaarden omdat hij heeft geweigerd in het weekend te werken.

Raad: Het college heeft het standpunt ingenomen dat appellant de in 4.4 vermelde verplichting niet is nagekomen omdat hij heeft geweigerd in het weekend te werken, terwijl het hem voorafgaand aan de proefplaatsing duidelijk was dat ook in het weekend werd gewerkt. Voor dit standpunt zijn in de gedingstukken geen aanknopingspunten te vinden. In artikel 5 van de in 1.2 vermelde proefplaatsingsovereenkomst is bepaald dat de duur en het tijdstip van de werkzaamheden bij aanvang worden vastgesteld. Deze overeenkomst bevat geen afspraken over werken in het weekend. Dat de werkgever appellant voorafgaand aan de proefplaatsing heeft meegedeeld dat het werk werd verricht verdeeld over zeven dagen in de week en dat appellant hieruit kon afleiden dat ook in het weekend werd gewerkt, heeft het college niet aannemelijk gemaakt. Appellant is op 14 juli 2016 begonnen met de werkzaamheden. De WhatsApp-berichten tussen de werkgever en appellant zijn van na die datum en leiden niet tot een ander oordeel. Hieruit volgt dat de werkgever in het weekend van 16 en 17 juli 2016 heeft geappt dat hij appellant tevergeefs heeft geprobeerd te bellen en dat appellant maandag niet meer hoeft te werken. Appellant heeft geantwoord dat hij wel wil werken, maar niet in het weekend. De werkgever heeft hierop meegedeeld dat hij appellant van te voren heeft meegedeeld dat op zeven dagen in de week wordt gewerkt, wat appellant direct heeft ontkend.

Uit (...) volgt dat het college er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat appellant de verplichting als bedoeld in artikel 18, vierde lid, aanhef en onder h, van de PW niet is nagekomen. Dit betekent dat het bestreden besluit onzorgvuldig is voorbereid en een toereikende feitelijke grondslag mist.

[ECLI:NL:CRVB:2019:617](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2019, 282

MK CRvB, 28-02-2019 (publ. 05-03-2019), 17/4392 ANW, 17/6830 ANW

Raad van bestuur van de SvB.

Algemeen Verdrag inzake sociale zekerheid tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Marokko van 14 februari 1972 (NMV) 22

ANW

NABESTAANDENWET. De Raad acht voor deze gedingen niet doorslaggevend of de overledenen op het tijdstip van hun overlijden in de Marokkaanse wetgeving

al dan niet als “assurés” werden aangeduid. Uit de formulieren MN/NM 205 blijkt immers dat zij op dat moment in ieder geval niet daadwerkelijk verzekerd waren en evenmin met verzekeringstijdvakken gelijkgestelde tijdvakken vervulden. Ook het citaat uit de toelichting op artikel 22 van het NMV leidt niet tot het door appellantes gewenste resultaat. Uitdrukkelijk wordt vermeld dat artikel 22 NMV een bijzondere voorziening bevat ten behoeve van de nagelaten betrekkingen van in Marokko *verzekerde* personen die ook verzekerd zijn geweest ingevolge de AWW. Het citaat bevat geen enkel aanknopingspunt voor de stelling dat het begrip *verzekerde* in artikel 22 van het NMV anders zou moeten worden uitgelegd dan als: daadwerkelijk actueel verzekerd.

[ECLI:NL:CRVB:2019:651](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Huisvesting

JnB2019, 283

ABRS, 06-03-2019, 201804641/1/A3

Huisvestingswet 2014 21 aanhef en onder a

Huisvestingverordening Amsterdam 2016 3.1.2 lid 4

HUISVESTING. Boete. Overtreder. Verwijzing naar vaste jurisprudentie.

Appellant (eigenaar en verhuurder) is in dit geval aan te merken als overtreder.

[...] Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer uitspraak ABRS 28-05-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1912](#)) volgt dat de overtreder degene is die het desbetreffende wettelijke voorschrift daadwerkelijk heeft geschonden. Dat is in de eerste plaats degene die de verboden handeling fysiek heeft verricht. Daarnaast kan in bepaalde gevallen degene die de overtreding niet feitelijk heeft begaan, doch aan wie de handeling is toe te rekenen, voor de overtreding verantwoordelijk worden gehouden en derhalve als overtreder worden aangemerkt. Daarbij is in dit geval van belang dat van de eigenaar van een pand die dat verhuurt, mag worden gevergd dat hij zich tot op zekere hoogte informeert over het gebruik dat van het verhuurde pand wordt gemaakt. Om niet verantwoordelijk te kunnen worden gehouden voor onrechtmatig gebruik van het door hem verhuurde pand moet de eigenaar aannemelijk maken dat hij niet wist en niet kon weten dat het pand aldus werd gebruikt.

De rechtbank heeft terecht overwogen dat het op de weg lag van [appellant] als eigenaar en verhuurder van de woning om in zekere mate feitelijk toezicht te houden en dat hij niet aan die op hem rustende verplichting heeft voldaan. Uit de omstandigheid dat [appellant] in de huurovereenkomst tussen hem en zijn huurders heeft opgenomen dat deze laatste altijd verantwoordelijk zijn en dat de woning niet illegaal mag worden gebruikt, kan niet worden afgeleid dat [appellant] feitelijk toezicht op het gebruik van de woning heeft gehouden (uitspraak ABRS 16-12-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3884](#)). [...]De

rechtbank heeft dan ook terecht geconcludeerd dat [appellant] als overtreder aan te merken is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:707](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Paspoortwet-prejudiciële vragen

JnB2019, 284

HvJEU (Grote Kamer), 12-03-2019, C-221/17

Tjebbes e.a. tegen Nederland.

VWEU 20

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 7, 24

BURGERSCHAP VAN DE EUROPESE UNIE. Het Unierecht verzet zich niet tegen het verlies van de nationaliteit van een lidstaat en dus van het burgerschap van de Unie wanneer de effectieve band tussen de betrokken persoon en die lidstaat voor lange tijd is onderbroken. Het evenredigheidsbeginsel vereist wel dat van geval tot geval wordt onderzocht welke gevolgen dat nationaliteitsverlies voor de betrokken personen heeft uit het oogpunt van het Unierecht.

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

Artikel 20 VWEU, gelezen in het licht van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan een wettelijke regeling van een lidstaat, zoals die welke in het hoofdgeding aan de orde is, op grond waarvan de nationaliteit van die lidstaat in bepaalde omstandigheden van rechtswege verloren gaat, wat voor personen die niet tevens de nationaliteit van een andere lidstaat hebben, het verlies van hun burgerschap van de Europese Unie en de daaraan verbonden rechten met zich meebrengt, mits de bevoegde nationale autoriteiten, waaronder in voorkomend geval de nationale rechterlijke instanties, incidenteel kunnen onderzoeken welke gevolgen dat nationaliteitsverlies heeft en eventueel ervoor kunnen zorgen dat de betrokken personen met terugwerkende kracht de nationaliteit herkrijgen wanneer zij een aanvraag indienen voor een reisdocument of enig ander document waaruit hun nationaliteit blijkt. In het kader van dat onderzoek dienen die autoriteiten en rechterlijke instanties na te gaan of het verlies van de nationaliteit van de betrokken lidstaat, dat het verlies van het burgerschap van de Unie met zich meebrengt, in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel wat de gevolgen ervan voor de situatie van elke betrokkene en in voorkomend geval voor die van zijn gezinsleden uit het oogpunt van het Unierecht betreft.

[ECLI:EU:C:2019:189](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

Naar aanleiding van dit arrest heeft ook de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht ("Europees Hof beantwoordt vragen over verlies van nationaliteit.")

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2019, 285

ABRS, 06-03-2019, 201806590/1/A2

directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (CBR).

Wegenverkeerswet 1994 8, 130 lid 1, 131, 133, 134

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 27

Regeling eisen geschiktheid 2000 2, Bijlage hoofdstuk 8.

WEGENVERKEERSWET 1994. Ongeldigverklaring rijbewijs. Inzagerecht onderzoeksverslag. Aan betrokkene komt het in artikel 7:464, tweede lid, aanhef en onder b, van het BW vermelde inzagerecht toe. Dit recht biedt betrokkene de gelegenheid voorafgaande aan de besluitvorming het rapport in te zien en daarbij kanttekeningen te maken. Deze kanttekeningen moeten door het CBR gemotiveerd worden meegewogen bij het zich ervan vergewissen, of het onderzoeksverslag op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen en aan de besluitvorming ten grondslag kan worden gelegd. Verwijzing naar ABRS 07-10-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3089](#). Het CBR heeft bij het inzagerecht in dit geval niet zorgvuldig gehandeld. Door de gang van zaken is [appellant] het recht onthouden om voorafgaand aan de besluitvorming kanttekeningen te maken bij het onderzoeksverslag. Geen vernietiging besluit op bezwaar. [appellant] heeft in bezwaar zijn kanttekeningen bij het onderzoeksverslag volledig naar voren heeft kunnen brengen.

[ECLI:NL:RVS:2019:698](#)

JnB2019, 286

Rechtbank Midden-Nederland, 13-02-2019 (publ. 01-03-2019), 18/3460

algemeen directeur van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen, verweerder.

Wegenverkeerswet 1994 (WvW) 130, 131, 132, 134

Regeling eisen geschiktheid 2000, paragraaf 8.8

WEGENVERKEERSWET 1994. Ongeldigverklaring rijbewijs. Drugsmisbruik in ruime zin. Het gebruik van lachgas kan als misbruik van psychoactieve middelen in de zin van paragraaf 8.8 van de Regeling worden gekwalificeerd. De omstandigheid dat lachgas geen verboden stof in de zin van de Opiumwet is, betekent niet het geen psychoactief middel in de zin van paragraaf 8.8 van de Regeling kan zijn. Uit het proces-verbaal van bevindingen blijkt duidelijk dat de werking van lachgas het gedrag van eiser en zijn rijvaardigheid beïnvloedt. De rechtbank is om die reden van oordeel dat het aannemelijk is dat lachgas een psychoactief middel is dat onder de reikwijdte van paragraaf 8.8 van de Regeling valt.

[ECLI:NL:RBMNE:2019:673](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2019, 287

MK ABRS, 06-03-2019, 201803977/1/V6

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1

Regeling uitvoering Wav, Bijlage 1 Uitvoeringsregels, Paragraaf 30

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (lees: de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid).

WET ARBEID VREEMDELINGEN. Boetes. [Appellante] (stagebemiddelaar) terecht aangemerkt als werkgever van de vreemdelingen in de zin van de Wav. Dat de vreemdelingen ten dienste van [appellante] arbeid hebben verricht blijkt uit het financiële belang dat [appellante] had bij de werkzaamheden van de vreemdelingen.

[...] boetes [...] wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav.

[...] [appellante] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zij als werkgever in de zin van de Wav valt aan te merken. Volgens [appellante] had zij louter een bemiddelende rol tussen de stagiairs en de stagebedrijven. Zij voert aan dat de rechtbank niet heeft gemotiveerd dat de vreemdelingen arbeid hebben verricht in opdracht of ten dienste van [appellante].

[...] Dat de vreemdelingen ten dienste van [appellante] arbeid hebben verricht blijkt uit het financiële belang dat [appellante] had bij de werkzaamheden van de vreemdelingen. [appellante] heeft per vreemdeling een bedrag van € 600,00 ontvangen van de Chinese onderneming Agricultural Exchange Union of China-Europe Ltd en een maandelijks bedrag variërend van € 100,00 tot € 150,00 per vreemdeling van de stagebedrijven. Hiernaast werden de kosten voor de aanvragen om toegang en verblijf en een tewerkstellingsvergunning door [appellante] doorberekend aan de Chinese onderneming. Ook heeft [appellante] zorgverzekeringen voor de vreemdelingen afgesloten, welke kosten door [appellante] werden doorberekend aan de stagebedrijven. Verder heeft [bestuurder], als directeur van [appellante], de aanvragen om toegang en verblijf en een tewerkstellingsvergunning met betrekking tot de zeven vreemdelingen als werkgever, niet-erkende referent, ondertekend en zich als contactpersoon voor de stagebedrijven opgegeven. Op het aanvraagformulier is vermeld dat [appellante] wijzigingen in de situatie van de vreemdeling die betrekking hebben op het verblijfsrecht en de tewerkstellingsvergunning direct dient door te geven aan de IND en het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen. Ook is op het aanvraagformulier vermeld dat [appellante] bij de ondertekening ervan rechten en plichten krijgt die staan vermeld op de website van de IND. Zo staat op de website van de IND onder meer vermeld dat een referent de verantwoordelijkheid heeft voor het naleven van de regels van de Wav. De rechtbank heeft terecht overwogen dat [appellante] de stageovereenkomsten met de vreemdelingen mede heeft ondertekend en de stageprogramma's heeft opgesteld. Verder heeft de rechtbank terecht overwogen dat de rol van [appellante] niet stopte op het moment van aanvang van de werkzaamheden. [...] Ook organiseerde [appellante] bedrijfsbezoeken en trainingen voor de vreemdelingen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:585](https://www.ecli.nl/rvs/2019/585)

JnB2019, 288

MK ABRS, 06-03-2019, 201803973/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (lees: de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:1, 5:51

Wet boek van strafrecht

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1

WET ARBEID VREEMDELINGEN. Boetes. [appellante] heeft als directeur van [stichting] (stagebemiddelaar) feitelijk leiding gegeven aan de overtredingen. Geen (verdergaande) matiging boete.

[...] boete [...] wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav.

[...] De Afdeling heeft vandaag eveneens uitspraak gedaan op het hoger beroep van [stichting], [ECLI:NL:RVS:2019:585](#) [Red: zie JnB2019,.....]. De Afdeling verwijst naar deze uitspraak, waarin zij heeft geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat [stichting] artikel 2, eerste lid, van de Wav heeft overtreden.

[...] Niet in geschil is dat [appellante] als directeur van [stichting] feitelijk leiding, in de zin van artikel 5:1, derde lid, van de Algemene wet Bestuursrecht (hierna: de Awb) en artikel 51 van het Wetboek van Strafrecht, heeft gegeven aan de overtredingen.

[...] Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen is de rol van [appellante] bij de overtredingen groter geweest dan de rol van de leidinggevenden van de stagebedrijven.

[...] Uit het werkgeverschap van [stichting] en het ondertekenen door [appellante] van de aanvragen om toegang en verblijf en een tewerkstellingsvergunning volgt de bevoegdheid en de verplichting van [appellante] om gedurende de werkzaamheden toezicht op de naleving van de Wav te houden. Dat [appellante], naar gesteld, geen invloed had op de uitvoering van de stageprogramma's door de stagebedrijven leidt daarom niet tot het oordeel dat de overtredingen haar verminderd vallen te verwijten. Dat zij direct na de controle van de Inspectie SZW de stagebemiddeling heeft stopgezet, baat haar evenmin, omdat dit aan de verwijtbaarheid van de overtredingen niet afdoet. Bovendien had zij de stagebemiddeling al eerder stop kunnen zetten aangezien meerdere vreemdelingen met haar contact hadden opgenomen omdat de stage niet volgens het stageprogramma verliep. De omstandigheid dat [appellante], naar gesteld, geen financieel voordeel heeft genoten, laat onverlet dat zij inbreuk heeft gepleegd op andere met de Wav nagestreefde doelstellingen, in het bijzonder het voorkomen en ontmoedigen van illegale tewerkstelling en het voorkomen van verdringing van legaal arbeidsaanbod. In zoverre heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gezien tot verdergaande matiging van de boete. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:704](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Visum

JnB2019, 289

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 05-03-2019, AWB 18/3951

minister van Buitenlandse Zaken.

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie 41 lid 1 lid 2, 47 lid 1

Visumcode 22, 32

VIS-verordening 38, 39, 40

Awb 1:2, 8:26, 8:28, 8:29, 8:31, 8:45

Vw 2000 84

VISUM KORT VERBLIJF. Prejudiciële vragen. Verweerder heeft een visum voor kort verblijf geweigerd omdat de betrokken vreemdeling door één of meer lidstaten wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de volksgezondheid. Nu verweerder - of de betrokken lidstaat- geen toelichting geeft ten aanzien van de gestelde bedreiging en evenmin toelichting geeft of, en op welke wijze, de vreemdeling daartegen een rechtsmiddel kan aanwenden, vraagt de rechtbank aan het Hof of met de beroepsprocedure uit de Visumcode wel sprake is van voldoende rechtsbescherming en behoorlijk bestuur. Als deze vragen ontkennend worden beantwoord, vraagt de rechtbank of dit anders zou zijn indien een aantal voorgestelde situaties zich voordoen.

De rechtbank verzoekt het Hof bij wege van prejudiciële beslissing de volgende vragen te beantwoorden:

1. Is in geval van een beroep als bedoeld in artikel 32, derde lid, van de Visumcode tegen een definitieve beslissing tot weigering van een visum op de grond genoemd in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, sub vi, van de Visumcode, sprake van een doeltreffende voorziening in rechte in de zin van artikel 47 van het EU Handvest onder de volgende omstandigheden:

- in de motivering van de beslissing heeft de lidstaat volstaan met: "u wordt door één of meer lidstaten beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid, als omschreven in artikel 2, negentiende, althans eenentwintigste, lid, van de Schengengrenscodes of de internationale betrekkingen van één of meer van de lidstaten";

- bij de beslissing of in het beroep vermeldt de lidstaat niet welke specifieke grond of gronden van die vier gronden uit artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a), sub vi), van de Visumcode wordt tegengeworpen;

- in het beroep verstrekt de lidstaat geen nadere inhoudelijke informatie of onderbouwing van de grond of gronden die ten grondslag liggen aan het bezwaar van de andere lidstaat (of lidstaten)?

2. Is onder de in vraag 1 geschetste omstandigheden sprake van behoorlijk bestuur in de zin van artikel 41 van het EU Handvest, met name vanwege de plicht van de betrokken diensten hun beslissingen met redenen te omkleden?

3.a. Moeten de vragen 1 en 2 anders worden beantwoord als de lidstaat in het definitieve besluit over het visum verwijst naar een daadwerkelijk bestaande en daarbij voldoende duidelijk gespecificeerde beroepsmogelijkheid in de andere lidstaat tegen de met name genoemde verantwoordelijke autoriteit in die andere lidstaat (of lidstaten) die het in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a), sub vi) van de Visumcode bedoelde bezwaar heeft (of hebben) gemaakt, waarin die weigeringsgrond aan de orde kan worden gesteld?

3.b. Is voor een bevestigende beantwoording van vraag 1 in verband met vraag 3.a vereist dat de beslissing in het beroep in en tegen de lidstaat die de definitieve beslissing heeft genomen, wordt opgeschort totdat de aanvrager de gelegenheid heeft gehad van de beroepsmogelijkheid in de andere lidstaat (of lidstaten) gebruik te maken en, indien de aanvrager daar gebruik van maakt, de (definitieve) beslissing op dat beroep is verkregen?

4. Maakt het voor de beantwoording van de vragen uit of (de autoriteit in) de lidstaat (of de lidstaten) die het bezwaar tegen de afgifte van het visum heeft (of hebben) gemaakt de gelegenheid kan worden geboden in het beroep tegen de definitieve beslissing over het visum als tweede wederpartij op te treden en uit dien hoofde in de gelegenheid gesteld kan (of kunnen) worden een onderbouwing van de grond of gronden in te brengen, die ten grondslag liggen aan zijn bezwaar?

[ECLI:NL:RBDHA:2019:2095](#)

Zie in dit verband ook Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 5 maart 2019, AWB 17/15895, [ECLI:NL:RBDHA:2019:2097](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2019, 290

MK ABRS, 27-02-2019, 201806497/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 3:2

ASIEL. Vreemdeling kan in het geheel niet worden gehoord. Het achteraf en zonder verificatie bij de familieleden destilleren van de asielmotieven van de vreemdeling uit hun al afgelegde verklaringen is onzorgvuldig en daarmee in strijd met artikel 3:2 van de Awb.

De Afdeling stelt voorop dat de vreemdeling het standpunt van de staatssecretaris dat hij in het geheel niet kan worden gehoord, niet gemotiveerd heeft weersproken. In dat geval mag de staatssecretaris zich voor het vaststellen van de asielmotieven van de vreemdeling in beginsel baseren op verklaringen van familieleden (zie werkinstructie 2010/13 onder punt 4). Zoals hij in zijn schriftelijke uiteenzetting in hoger beroep heeft bevestigd, heeft de staatssecretaris de familieleden van de vreemdeling echter niet expliciet gevraagd naar de asielmotieven van de vreemdeling. De rechtbank heeft niet onderkend dat juist nu de vreemdeling zelf niet in staat is om hierover te verklaren, de staatssecretaris op het moment dat dit hem duidelijk was, de familieleden hierover

expliciet had moeten bevragen. Het achteraf en zonder verificatie bij de familieleden destilleren van de asielmotieven van de vreemdeling uit hun al afgelegde verklaringen is onzorgvuldig en daarmee in strijd met artikel 3:2 van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2019:652](#)

JnB2019, 291

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 06-03-2019, NL18.11898
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 c

Vluchtelingenverdrag 1(D)

ASIEL. Veilig derde land. Staatloos Palestijn. Artikel 1(D) Vv. Arrest Alheto.

Betrokkene stelt zich primair op het standpunt dat de staatssecretaris hem geen veilig derde land kan tegenwerpen, omdat hij een staatloos Palestijn is en onder de tweede alinea van artikel 1(D) van het Vluchtelingenverdrag (Vv) valt en hem van rechtswege de vluchtelingenstatus toekomt, zonder verder individuele beoordeling. Deze beroepsgrond slaagt niet. Uit het arrest van het HvJ EU van 25 juli 2018, C-586/16, Alheto ([ECLI:EU:C:2018:584](#)), volgt weliswaar dat artikel 12, eerste lid, onder a, van de Kwalificatierichtlijn, dat de evenknie is van artikel 1(D) van het Vv, een lex specialis is, maar dat deze bepaling dient te worden toegepast op een verzoek om internationale bescherming, op voorwaarde dat dit verzoek eerder niet is afgewezen op basis van een andere uitsluitingsgrond of een niet-ontvankelijkheidsgrond. Aangezien de asielaanvraag van eiser is afgewezen als niet-ontvankelijk op grond van artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw wordt vooralsnog niet toegekomen aan de beoordeling of betrokkene op grond van artikel 1(D) van het Vv is uitgesloten van vluchtelingenstatus dan wel weer onder de werkingssfeer van dit verdrag valt omdat hij direct voorafgaand aan of kort voor het indienen van zijn asielverzoek daadwerkelijk bijstand van UNRWA heeft ontvangen en die bijstand is opgehouden om redenen gelegen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil. De rechtbank gaat dan ook voorbij aan hetgeen betrokkene in dit verband verder heeft aangevoerd en beoordeelt of Marokko voor hem kan worden aangemerkt als een veilig derde land.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:2190](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 292

MK ABRS, 27-02-2019, 201809298/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Ook bij meerdere registraties in Italië gaat de staatssecretaris in dit geval terecht uit van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Naar aanleiding van het onderzoek in het Eurodac-systeem heeft de staatssecretaris navraag gedaan bij de Italiaanse autoriteiten, waarbij hij heeft vernomen dat de vreemdeling bij binnenkomst in Italië onder een andere naam is geregistreerd met als geboortedatum [geboortedatum] 1998. Anders dan de rechtbank heeft overwogen is de staatssecretaris er, gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, in beginsel terecht van uitgegaan dat die registratie zorgvuldig heeft plaatsgevonden, zodat het aan de vreemdeling is om aannemelijk te maken dat deze in Italië geregistreerde geboortedatum onjuist is. Hierin is zij niet geslaagd. Weliswaar wijst zij er met juistheid op dat in Italië nog twee registraties van haar bekend zijn, te weten, onder nog een andere naam met de geboortedata [geboortedatum] 1998 en [geboortedatum] 2002, maar zij heeft daarvoor geen verklaring gegeven. De enkele, niet nader onderbouwde, stelling van de vreemdeling, dat zij bij aankomst in Italië heel erg ziek was en om die reden niet meer weet hoe de registratie in zijn werk is gegaan, biedt geen aanleiding om van voornoemd uitgangspunt af te wijken. Dit te meer nu de Italiaanse autoriteiten in hun op 26 september 2018 afgegeven claimakkoord uitgaan van de geregistreerde geboortedatum [geboortedatum] 1998.

[ECLI:NL:RVS:2019:653](#)

JnB2019, 293

HvJEU, Conclusie A-G Sánchez-Bordona, 26-02-2019, C-129/18

SM tegen het Verenigd Koninkrijk.

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 7, 24 lid 2

Richtlijn 2004/38 2 punt 2 c, 3, 7 lid 2, 27, 35

VERBLIJFSRICHTLIJN. Begrip ,rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van een burger van de Unie'.

Twee echtgenoten van Franse nationaliteit, die in het Verenigd Koninkrijk verblijven, hebben bij de autoriteiten van dat land voor een Algerijns kind dat in Algerije overeenkomstig de kafalaregeling aan hun zorgen (*recueil légal*) was toevertrouwd, een aanvraag ingediend voor een binnenkomstmachtiging als geadopteerd kind.

Gelet op het feit dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hebben geweigerd om een binnenkomstmachtiging toe te kennen en dat het kind dat besluit in rechte heeft aangevochten, wenst de Supreme Court of the United Kingdom (hoogste rechterlijke instantie van het Verenigd Koninkrijk) van het Hof in wezen te vernemen of het kind op grond van richtlijn 2004/38/EG kan worden beschouwd als een „rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn” van de personen die de zorg voor hem door middel van kafala op zich hebben genomen. Als dat het geval is, zou het kind gemakkelijker met zijn gezin kunnen worden herenigd in de lidstaat waar die personen verblijven. [...]

1) Artikel 2, punt 2, onder c), van richtlijn 2004/38/EG [Verblijfsrichtlijn], dient aldus te worden uitgelegd dat een kind dat uit hoofde van *recueil légal* (kafala), een instituut van Algerijns recht, gewoon onder de wettelijke voogdij van een burger van de Unie valt, niet kan worden aangemerkt als diens ,rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn'.

Dat kind kan echter wel worden aangemerkt als een ,ander familielid' indien aan de andere eisen is voldaan en nadat de procedure van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 is doorlopen, waarbij het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht de binnenkomst

en het verblijf in dat land moet vergemakkelijken, rekening houdend met de bescherming van het familie- en gezinsleven en de bescherming van het belang van het kind.

2) De artikelen 27 en 35 van richtlijn 2004/38 kunnen worden toegepast in alle gevallen waarnaar die richtlijn verwijst indien dat gerechtvaardigd is om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid, of indien er sprake is van rechtsmisbruik of fraude.

3) Bij toepassing van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 kunnen de autoriteiten van het gastland onderzoeken of in de procedures waarbij het kind onder gezag of voogdij is geplaatst voldoende rekening is gehouden met het belang van dat kind.”

[ECLI:EU:C:2019:140](#)

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2019, 294

MK ABRS, 28-02-2019, 201808715/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 8 f, 50

VREEMDELINGENBEWARING. Onrechtmatige staandehouding. Rechtmatig verblijf ingevolge artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Eurodac-treffer in Duitsland en de signalering in het NSIS-systeem doen hieraan geen afbreuk. Het gebrek in de staandehouding kan niet worden gepasseerd langs de weg van een belangenafweging.

De Afdeling stelt vast dat de vreemdeling, gelet op zijn asielaanvraag in Nederland, voorafgaand aan de staandehouding rechtmatig verblijf had ingevolge artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Dat de vreemdeling in het NSIS-systeem gesignaleerd staat als niet tot het Schengengebied toe te laten vreemdeling doet, zoals de staatssecretaris ook heeft erkend, hieraan geen afbreuk. Daardoor kon, bij gebreke van een redelijk vermoeden van illegaal verblijf, artikel 50 van de Vw 2000 niet worden toegepast (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 1 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2992](#)). Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de staandehouding naar aanleiding van de Eurodac-treffer in Duitsland en de signalering in het NSIS-systeem rechtmatig is en dat het rechtmatig verblijf van de vreemdeling in Nederland hieraan niet kan afdoen.

De vraag is vervolgens of dit de daaropvolgende inbewaringstelling onrechtmatig maakt. De Afdeling heeft in haar uitspraak van 4 september 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2933](#), vastgesteld dat de staatssecretaris er kennelijk bewust voor heeft gekozen om na de uitspraak van 1 november 2016 de onrechtmatig geoordeelde werkwijze met betrekking tot het staandehouden, overbrengen en ophouden van rechtmatig verblijvende Dublinclaimanten voort te zetten, dat het onrechtmatige handelen door de

staatssecretaris daarmee een structureel karakter heeft gekregen en in beginsel niet langer kan worden gepasseerd langs de weg van een belangenafweging. Weliswaar heeft de vreemdeling in onderhavige zaak geen rechtmatig verblijf ingevolge artikel 8, aanhef en onder m, van de Vw 2000, zoals in die zaken, maar dit betekent niet dat voornoemde lijn in dit geval niet van toepassing is. De vreemdeling valt immers binnen het toepassingsbereik van de Dublinverordening, verbleef ten tijde van de staandehouding rechtmatig in Nederland en duidelijk is dat voor de staandehouding geen rechtsgrondslag in de Vw 2000 bestond. Gelet op het vorenstaande kan, anders dan de staatssecretaris betoogt, het gebrek in de staandehouding niet worden gepasseerd langs de weg van een belangenafweging. De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat de inbewaringstelling rechtmatig is.

[ECLI:NL:RVS:2019:664](#)

JnB2019, 295

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 06-03-2019, NL19.3139

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 5.3 lid 1

Awb 2:16 lid 1 lid 2

Verordening (EU) nr. 910/2014 3, 25 lid 2

VREEMDELINGENBEWARIG. De maatregel is voorzien van een (geavanceerd) elektronisch zegel en niet van een (geavanceerde) elektronische handtekening. Opheffing maatregel van bewaring.

Niet in geschil is dat de maatregel van bewaring (in ieder geval) is voorzien van een (geavanceerd) elektronische zegel omdat sprake is van ondertekening door "de politie". In geschil is of onder de maatregel van bewaring een elektronische handtekening is gezet. [...]

Verweerder spreekt in zijn brief van 22 februari 2019 zowel over ondertekening van het zegel (pagina 2) als over ondertekening van de maatregel van bewaring (pagina 3) en legt vervolgens uit een en ander feitelijk gaat (pagina 3). De rechtbank kan echter niet zelf vaststellen of enkel het zegel is ondertekend of dat ook de maatregel van bewaring is ondertekend. Zoals blijkt uit wat hiervoor in 1.1 is aangehaald, is een elektronisch zegel (waarborgt oorsprong en integriteit van gegevens) iets anders dan een elektronisch handtekening (heeft hetzelfde rechtsgevolg heeft als een handgeschreven handtekening) en is voor de rechtsgeldigheid van de maatregel van bewaring vereist dat die (al dan niet elektronisch) is ondertekend.

Als al sprake is van een elektronische handtekening, kan de rechtbank niet vaststellen of de handtekening op zodanige wijze aan de daarmee ondertekende gegevens is verbonden, dat elke wijziging achteraf van de gegevens kan worden opgespoord, zoals is vereist op grond van artikel 26, aanhef en onder d, van de eIDAS-verordening. De rechtbank ziet namelijk enkel staan: "*De vorm van het document, welke door deze handtekening wordt beschermd, is niet gewijzigd. De document kan achteraf worden gewijzigd.*" Dat de PDF zelf niet is gewijzigd sinds de handtekening is toegepast ziet de rechtbank, anders dan verweerder stelt in zijn brief van 22 februari 2019, niet.

Omdat zich hier de vraag voordoet of sprake is van digitaal zegel of (ook) van een digitale handtekening, doet zich hier niet het geval voor als bedoeld in artikel 25, eerste lid, van de eIDAS-verordening, waar is bepaald dat het rechtsgevolg van een elektronische handtekening en de toelaatbaarheid ervan als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures niet mogen worden ontkend louter op grond van het feit dat de handtekening elektronisch is of niet aan de eisen voor gekwalificeerde elektronische handtekeningen voldoet.

Het beroep is gegrond. De rechtbank zal de opheffing van de maatregel van bewaring bevelen met ingang van vandaag.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:2050](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Uitzetting

JnB2019, 296

MK ABRS, 21-02-2019, 201806606/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

Vw 2000 64

UITZETTING. Medische behandeling. Verduidelijking 'bewijslastverdeling' arrest Paposhvili tegen België.

Uit de uitspraken van de Afdeling van 11 juli 2018 [[ECLI:NL:RVS:2018:2362](#)] en onder meer 28 september 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2629](#), volgt dat het volgens punt 186 van het arrest Paposhvili [EHRM, 13 december 2016, Paposhvili tegen België, [ECLI:CE:ECHR:2016:1213JUD004173810](#)] aan een vreemdeling is om aannemelijk te maken dat hij op grond van zijn slechte gezondheidstoestand een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt en dat het, eerst als die vreemdeling dit bewijs, mede in relatie tot de feitelijke toegankelijkheid tot de voor hem noodzakelijke medische behandeling, heeft geleverd, aan de nationale autoriteiten van de uitzettende staat is om de twijfel over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM weg te nemen. Dit betekent dat de vreemdeling moet aantonen wat de kosten van de voor hem noodzakelijke behandeling in het land van herkomst zijn. Verder moet de vreemdeling, als hij stelt dat deze behandeling om financiële of andere redenen voor hem feitelijk niet toegankelijk is, dat aannemelijk maken.

[ECLI:NL:RVS:2019:571](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2019, 297

MK ABRS, 27-02-2019, 201803139/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8.36c, 8:56

PROCESRECHT. Digitaal procederen. Uitnodiging voor de zitting. Rechtbank kan niet aantonen dat het notificatiebericht succesvol is verzonden omdat de logging slechts zes maanden wordt bewaard.

In de aangevallen uitspraak staat dat de vreemdeling en zijn gemachtigde zonder voorafgaande kennisgeving niet op de zitting van de rechtbank zijn verschenen. Omdat de vreemdeling in zijn hogerberoepschrift heeft gesteld dat hij wegens het ontbreken van een notificatiebericht er niet van op de hoogte was dat deze zitting op 1 februari 2018 zou plaatsvinden, heeft de Afdeling de rechtbank verzocht stukken over te leggen waaruit blijkt dat het betreffende notificatiebericht tijdig en succesvol naar de gemachtigde van de vreemdeling is verzonden.

Naar aanleiding hiervan heeft de rechtbank een technisch rapport overgelegd. Hieruit blijkt onder meer dat de uitnodiging voor de zitting en de bijbehorende notificatieberichten op 6 december 2017 zijn aangemaakt. Dat de notificatieberichten ook succesvol zijn verzonden kan de rechtbank echter niet meer achterhalen, omdat de logging waarin dat wordt geregistreerd zes maanden wordt bewaard en deze periode op het moment van het technisch onderzoek was verstreken.

Uit het technisch onderzoek blijkt daarom niet dat het notificatiebericht succesvol is verzonden en dat de vreemdeling dus de uitnodiging voor de zitting tijdig heeft ontvangen. Uit de begeleidende brief van de rechtbank bij het technisch rapport en het dossier blijkt niet dat de vreemdeling op andere wijze is uitgenodigd voor de zitting. Het moet er daarom voor worden gehouden dat de rechtbank uitspraak heeft gedaan, zonder dat was voldaan aan artikel 8:56 van de Awb, in samenhang gezien met artikel 8:36c, tweede lid, van de Awb, waardoor de vreemdeling niet de gelegenheid heeft gehad om zijn beroep ter zitting bij de rechtbank toe te lichten.

[ECLI:NL:RVS:2019:648](#)

JnB2019, 298

MK ABRS, 07-03-2019, 201807734/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6:6, 8:52

PROCESRECHT. In voormelde uitspraak van 15 januari 2013

[[ECLI:NL:RVS:2013:2803](#)] heeft de Afdeling overwogen dat de termijn voor het indienen van een beroepschrift niet met toepassing van artikel 8:52 van de Awb kan worden verkort. [...] De rechtbank heeft het beroep ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. De grief slaagt. Volledigheidshalve merkt de Afdeling op dat zij in haar uitspraak van 24 januari 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:206](#), over het gelijktijdig of nagenoeg gelijktijdig met het beroep tegen de maatregel van bewaring ingestelde beroep tegen een separaat terugkeerbesluit heeft overwogen dat het, gelet op de samenhang tussen deze beroepen, niet in de rede ligt toepassing te geven aan artikel 6:6 van de Awb wegens een aan dat beroepschrift klevend gebrek als bedoeld in dat artikel. In die situatie kan ter zitting, waar beide beroepen gelijktijdig worden behandeld, het tegen een

separaat terugkeerbesluit ingestelde beroep eveneens worden toegelicht. Hetzelfde geldt voor een separaat ingesteld beroep tegen een inreisverbod.

[ECLI:NL:RVS:2019:750](https://ecli.nl/RVS:2019:750)

JnB2019, 299

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 08-02-2019 (publ. 28-02-2019), NL18.19688

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:36 lid 2

Bpb 1 b, 2 lid 1 b

PROCESRECHT. De rechtbank stelt vast dat in het Besluit tarieven in strafzaken 2003 voor het inschakelen van een deskundige zoals hier aan de orde geen speciaal tarief is bepaald. Op grond van artikel 6 van dit besluit geldt dan dat ten hoogste een tarief van € 126,47 per uur voor vergoeding in aanmerking komt. Uit de door verzoekster overgelegde declaratie kan niet worden opgemaakt hoeveel uur de deskundige aan het opstellen van de adviezen heeft besteed. Verzoekster wil een bedrag van € 916,14 vergoed zien. Uitgaande van het hoogst mogelijke uurtarief, betekent dit dat de deskundige aan elk advies ruim drieënhalve uur heeft besteed. Dit komt de rechtbank niet als onredelijk voor. Verweerder zal dan ook eveneens in deze kosten worden veroordeeld, zodat het totaalbedrag neerkomt op € 1.428,14.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:1726](https://ecli.nl/RBDHA:2019:1726)

[Naar inhoudsopgave](#)